

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

ANONYMNÍ DÍVKA

LŽE, ABY SE
DOZVĚĎELA PRAVDU

motto

Anonymní dívka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Greer Hendricks, Sarah Pekkanen
Anonymní dívka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

ANONYMNÍ DÍVKA

LŽE, ABY SE
DOZVĚDĚLA PRAVDU

Praha 2019

Přeložila Petra Královcová

OD GREER:

Mým rodičům, Elaine a Markovi Kesselovým

OD SARAH:

Rogerovi

ČÁST PRVNÍ

Zveme vás!

Hledáme ženy od 18 do 32 let pro účast na studii o etice a morálce, prováděné předním newyorským psychiatrem.

Štědrá kompenzace, anonymita zaručena.

Zavolejte pro další detaily.

Je snadné soudit rozhodnutí druhých. Matka s nákupním košíkem plným barevných obilných kroužků a sušenek Oreo ječí na dítě. Řidič drahého kabrioletu předjede pomalejší auto. Žena v tiché kavárně bez ustání mluví do mobilního telefonu. Manžel podvádí svou ženu.

Ale co kdybyste věděli, že ten den matka přišla o práci?

Co když ten řidič slíbil synovi, že stihne jeho zápas, ale šéf trval na tom, že musí na poslední chvíli na schůzku?

Co když té ženě v kavárně zrovna zavolala její životní láska, muž, který jí zlomil srdce?

A co když se k tomu záletníkovi manželka při každém doteku otáčela zády? Možná byste stejně snadno odsoudili ženu, která svá nejnítěrnější tajemství pro peníze odhalí cizímu člověku. Ale odložte své předsudky – alespoň pro tentokrát.

Všechny naše činy mají své důvody. I když ty důvody skrýváme před těmi, kteří si myslí, že nás nejlépe znají. I když jsou ty důvody tak hluboko pohřbené, že je sami nedokážeme rozpoznat.

PRVNÍ KAPITOLA

Pátek 16. listopadu

MNOHÉ ŽENY CHTĚJÍ, aby je svět vnímal určitým způsobem. Mou prací je takové proměny vytvářet během pětáctyřicetiminutových sezení.

Když se svou pomocí skončím, vypadají klientky jinak. Sebevědomější, rozzářené. Dokonce šťastnější.

Mohu ale nabídnout jen dočasnou nápravu. Lidé se pokaždé vrátí ke svému dřívějšímu já.

Skutečná změna chce víc než nástroje, kterými vládnu.

Je pátek večer, za pět minut tři čtvrtě na šest. Dopravní špička. Je to také doba, kdy často někdo chce vypadat jako svá nejlepší verze, takže si v diáři tenhle čas neustále rezervuji.

Když se dveře metra otevřou na Astor Place, jsem venku první. Pravá ruka mě bolí od tíhy kosmetického kufříku jako pokaždé na konci dlouhého dne.

Zhoupnu kufřík za sebe, abych prošla úzkým prostorem – jen dnes je to moje pátá cesta přes turnikety, dělám to automaticky – a pak pospíchám nahoru po schodech.

Když se dostanu na ulici, zalovím v kapse kožené bundy a vytáhnu telefon. Poklepu na displej, abych otevřela kalendář, který se přes BeautyBuzz stále aktualizuje. Dávám k dispozici hodiny, kdy mohu pracovat, a schůzky mi přijdou ve zprávě.

Poslední dnešní objednávka je poblíž Osmé ulice a Univerzitního náměstí. Jde o dvě klientky, tudíž dvojítá – na devadesát minut. Mám adresu, jména a kontaktní telefonní číslo. Nemám ale tušení, kdo na mne bude čekat za dveřmi, až na ně zaklepu.

Ale nebojím se cizích lidí. Naučila jsem se, že víc ubližují důvěrně známí lidé.

Zapamatuji si přesné místo a pak jdu ulicí. Vyhýbám se odpadkům přetékajícím z plného koše. Majitel obchodu zatahuje bezpečnostní mříž, kov hlasitě rachotí. Trojice studentů s batohy přes rameno, kolem které procházím, se hravě postrkuje.

Jsem dva bloky od cíle, když mi zazvoní telefon. Podle ID volajícího vidím, že je to máma.

Nechám telefon jednou zazvonit a dívám se na malou kulatou fotku usmívající se mámy.

Uvidím ji za pět dní, až pojedu domů na Děkuvzdání, říkám si.

Ale nedokážu to nechat být.

Pocit viny je vždycky nejtěžší.

„Ahoj mami. Je všechno v pořádku?“ zeptám se.

„Všechno je fajn, drahoušku. Jen se hlásím.“

Představuji si ji v kuchyni předměstského bytu ve Filadelfii, kde jsem vyrůstala. Míchá na plotně omáčku – jedí brzy a v pátek je pokaždé dušené maso s bramborovou kaší – pak se otevře lahev Zinfandelu, o víkendu si večer dopřává pokaždé po skleničce.

Malé okno nad dřezem zakrývají žluté závěsy a přes držadlo trouby visí utěrka s nápisem *To zvládneš!* přes obrázek válečku na těsto. Květované tapety se na okrajích odlepují a prohlubeň dole na chladničce připomíná, jak ji otec nakopnul, když Eagles prohráli v play-off.

Až táta přijde z práce – dělá pojišťováka –, bude večere hotová. Matka ho pozdraví rychlým polibkem. Zavolají sestru Becky ke stolu a pomůžou jí nakrájet maso.

„Becky si dnes ráno zapnula bundu,“ říká máma. „Úplně sama.“
Becky je dvaadvacet, je o šest let mladší než já.

„To je fantastické.“

Někdy bych si přála bydlet blíž, abych mohla rodičům pomáhat.
Jindy se stydím za to, jak jsem vděčná, že tak blízko nebydlím.

„Hele, můžu ti zavolat později?“ pokračuji. „Zrovna utíkám do práce.“

„Najali tě na další show?“

Zaváhám. Mámin hlas teď zní veseleji.

Nemůžu jí říct pravdu, a tak vyhrknu: „Jo, je to jen malá věc. Nej-spíš se o tom ani nebude moc psát. Ale make-up je velmi vypracovaný, skutečně nekonvenční.“

„Jsem na tebe moc pyšná,“ ujistí mě máma. „Nemůžu se dočkat, až to příští týden všechno uslyším.“

Mám pocit, jako by chtěla něco dodat, ale i když ještě nejsem u cíle – studentského ubytovacího zařízení newyorské univerzity –, ukončím hovor.

„Dej Becky pusu. Miluju tě.“

Zásady mé práce přicházejí na řadu, ještě než dorazím.

Odhadnu si klienty v okamžiku, kdy je uvidím – všímám si obočí, které by vypadalo lépe ztmavené, nebo nosu, který potřebuje vystínovat, aby působil štíhleji. Víím ale, že i mé klientky si mě zařadí.

První pravidlo: moje neoficiální uniforma. Chodím celá v černé, takže se vyhnu nutnosti sestavit každé ráno nový outfit. Také to vysílá zprávu o mírné autoritě. Volím pohodlné vrstvy, které se dají prát v pračce a vypadají stejně svěže v sedm ráno i v sedm večer.

Jelikož když někoho líčíte, osobní prostor mizí, mám krátké a vyleštěné nehty, mátový dech a vlnité vlasy mám stažené do nízkého uzlu. Od tohoto standardu se nikdy neodchyluji.

Rozetřu si na ruce Germ-X a do pusy strčím tic tac, než zazvoním na byt č. 6D. Jsem tu o pět minut dřív. Další pravidlo.

Výtahem vyjedu do šestého patra a pak chodbou následuji hlasitou hudbu – Kate Perry zpívá *Roar* – a setkám se s klientkami. Jedna je v županu a druhá má na sobě tričko a boxerky. Cítím stopy předchozích zkrášlovacích procedur – chemikálie ke zvýraznění světlých pramínek ve vlasech dívky jménem Mandy a lak zasychající Taylor na nehtech rukou, kterými mává ve vzduchu.

„Kam dnes večer jdete?“ zeptám se. Na večírku bude nejspíš silnější osvětlení než v klubu, večere zase vyžaduje jemné líčení.

„Do Lit,“ odpoví Taylor.

Na můj nechápavý výraz reaguje: „To je v Meatpacking District. Zrovna včera tam byl Drake.“

„Super,“ přikývnu.

Proplétám se mezi předměty poházenými po podlaze: deštník, zmuchlaný šedý svetr, batoh... pak odsunu SkinnyPop popkorn a poloprázdné plechovky Red Bullu na nízkém konferenčním stole, abych si položila kufřík. Odemknu ho a strany se rozevrou jako harmonika, čímž odhalí jedno patro nad druhým s líčidly a štětci.

„Jaký styl si vyberete?“

Někdo do toho skočí po hlavě, aby stihl za den co nejvíc klientů. Já si v diáři nechávám čas navíc na to, abych položila pár otázek. Jen to, že jedna žena chce kouřové oči a nenalíčené rty, neznamená, že další si nepředstavuje výrazně rudé rty a jen trošku řasenky. Investice do prvních minut mi nakonec ušetří čas.

Ale věřím i svým instinktům a pozorování. Když tyhle dívky řeknou, že chtějí sexy plážový look, vím, že se ve skutečnosti chtějí podobat Gigi Hadid, která je na obálce časopisu pohozeného na pohovce.

„Čemu se věnujete?“ vyptávám se.

„Komunikaci. Obě chceme dělat do PR.“ Mandy zní znuděně,

jako bych byla nudná dospělá, která se jí vyptává, čím chce být, až vyroste.

„To zní zajímavě,“ prohlásím a posunu židli s rovnými zády na místo s nejsilnějším světlem, přímo pod stropní svítidlo.

Začnu s Taylor. Mám pětáctýřicet minut na to, abych zhmotnila představu, kterou chce vidět v zrcadle.

„Máte úžasnou pleť,“ pochválím. Další pravidlo je najít na každé klientce něco, co se dá pochválit. V případě Taylor to není těžké.

„Díky,“ odpoví a ani nezdvihne oči od telefonu. Začne komentovat příspěvky na Instagramu: „Vážně chce někdo vidět další fotky cupcaků? – Jules a Brian jsou tak zamilovaní, až je to nechutné – inspirující západ slunce, chápu... fajn že si užíváš páteční noc doma na balkoně.“

Zatímco pracuji, klábosení děvčat mi splyne do šumu na pozadí jako hučení fěnu nebo městského provozu. Ponořím se do tahů štětcem s různými make-upy, které jsem nanesla Taylor na tvář, aby dokonale splynuly s jejím tónem pleti, do měděných a pískových odstínů, které si míchám na ruce, abych podtrhla zlatavé skvrnky v jejích očích.

Nanáším na tváře bronzer, zrovna když jí zazvoní telefon.

Taylor přestane klikat na srdíčka a zdvihne mobil. „Skryté číslo. Mám to vzít?“

„Jo!“ nadskočí Mandy. „Může to být Justin.“

Taylor nakrčí nos. „Kdo bere telefon v pátek večer? Může nechat zprávu.“

O chvíličku později klepne na tlačítko hovoru a místnost zaplní mužský hlas:

„Tady Ben Quick, asistent. Dr. Shields potvrzuje vaši schůzku tento víkend, zítra a v neděli od osmi do deseti dopoledne. Místo je opět Hunter Hall, místnost 214. Vyzvednu vás v hale a odvedu nahoru.“

Taylor obrátí oči a já vytáhnu řasenku.

„Můžete prosím nehýbat hlavou?“ požádám.

„Promiňte. Mandy, zešilela jsem? Budu mít příšernou kocovinu na to, abych zítra vstala takhle brzy.“

„Vyprdni se na to.“

„Jo. Ale je to pět set babek. To je jako dva svetry z rag & bone.“

Ta slova mne vytrhnou ze soustředění. Pět set si vydělám za deset zakázek.

„He, zapomeň na to. Nebudu si nařizovat budík kvůli nějakému pitomému dotazníku,“ řekne Taylor.

To musí být pěkné, pomyslím si a podívám se na svetr zmuchlaný v rohu.

Nemůžu si pomoci. „Dotazníku?“

Taylor pokrčí rameny. „Do nějakého psychologického výzkumu potřebují studentky.“

Přemýšlím, jaký typ otázek v tom výzkumu bude. Možná něco jako test osobnosti podle Myersové a Briggsové.

Poodstoupím a prohlížím si Taylořin obličej. Je klasicky pěkná, se záviděníhodnou stavbou kostí. Ani nepotřebovala celých pětadvaceti minut péče.

„Jelikož budete dlouho venku, použijí na rty konturu, než nanesu lesk. Vydrží tak déle.“

Vytáhnu svůj oblíbený lesk s logem BeautyBuzz na tubičce a roze-třu ho Taylor po plných rtech. Když skončím, Taylor následovaná Mandy se jde podívat do zrcadla v koupelně. „Páni!“ slyším ji říkat. „Je vážně dobrá. Uděláme si selfičko.“

„Nejdřív potřebuju taky namalovat!“

Začnu odklízet kosmetiku, kterou jsem použila pro Taylor, a uvažuji, co budu potřebovat pro Mandy, když vtom si všimnu, že Taylor nechala telefon na židli.

Moje páteční noc sestává z venčení malého křížence teriéra Lea a vymývání make-upu ze štětců. Pojedu autobusem přes město do

své maličké garsonky na Lower East Side. Jsem tak umlácená, že nejspíš budu v posteli dřív, než si Taylor a Mandy v klubu objednájí první koktejl.

Znovu se podívám na telefon.

Pak se kouknu na dveře koupelny. Jsou přivřené.

Vsádím se, že se Taylor ani nebude obtěžovat zavolat, aby zrušila schůzku.

„Musím si koupit ten rozjasňovač, co použila,“ říká Taylor.

Pět set dolarů by mi tenhle měsíc hodně pomohlo s nájemem.

Už znám svůj zítřejší rozvrh – první práce začíná až po poledni.

„Nechám si od ní nalíčit trochu dramatické oči,“ říká Mandy.

„Nevím, jestli s sebou má umělé řasy.“

Hunter Hall od osmi do deseti dopoledne – to si pamatuju. Ale jak se jmenuje ten doktor a jeho asistent?

Ani nezaváhám. V jednu chvíli zírám na telefon a v další už ho držím v ruce. Neuběhla ani minuta, ještě se nezamknul. Potřebuju se na něj podívat, abych našla hlasovou schránku, to ale znamená spustit oči z dveří koupelny.

Klepnu na displej, abych přehrála poslední zprávu, pak si přitisknu telefon pevně na ucho.

Dveře koupelny se pohnou a Mandy začne vycházet. Otočím se a srdce se mi prudce rozbuší. Nedokážu telefon vrátit na místo, aniž si mne všimne.

Ben Quick.

Můžu předstírat, že spadl ze židle, rychle zvažuji. Řeknu Taylor, že jsem ho právě zvedla.

„Počkej, Mand!“

Asistent... dr. Shields potvrzuje... od osmi do deseti dopoledne...

„Mám si od ní nechat dát tmavší odstín na rty?“

No tak, pomyslím si, kéž by se ta zpráva přehrávala rychleji.

Hunter Hall, místnost č. 214.

„Možná,“ přitaká Mandy.

Vyzvednu vás v hal...

Zavěším a položím telefon zpátky na židli právě ve chvíli, kdy Taylor vkročí do místnosti.

Měla ho displejem dolů, nebo nahoru? Než se ale stihnu rozpo-
menout, Taylor stojí vedle mne.

Dívá se dolů na telefon a mně se sevře žaludek. Pokazila jsem to. Teď si vybavuji, že ho nechala na židli displejem dolů. Položila jsem ho špatně.

Těžce polknu a snažím se vymyslet výmluvu.

„Poslyšte,“ začne.

Podívám se jí do očí.

„Líbí se mi to. Ale mohla byste zkusit tmavší lesk na rty?“

Plácne sebou zpátky na židli a já pomaličku vydechnu.

Dvakrát jí předělám rty – poprvé je udělám v odstínu bobulové, pak vrátím původní odstín. Celou dobu si zpevňuji loket levou dla-
ní, abych roztřesenými prsty nepřetáhla. Když skončím, mám už pulz v normálu.

Když odcházím z bytu a dívky mi namísto spropitného nepřítom-
ně poděkují, jsem pevně rozhodnutá.

Nastavím si budík na telefonu na 7.15 ráno.

Sobota 17. listopadu

DALŠÍ DEN RÁNO si pečlivě zopakují plán.

Někdy impulzivní rozhodnutí dokáže člověku převrátit život.

Nechci to zažít znovu.

Čekám před Hunter Hall a vyhlížím směrem k Taylořinu bytu. Je oblačno, vzduch je hustý a šedý, takže si s ní na okamžik spletu jinou mladou ženu pospíchající mým směrem. Je to ale jen někdo, kdo si

šel zaběhat. Když je pět minut po osmé a zdá se, že Taylor ještě spí, vstoupím do haly, kde se chlapík v khaki kalhotách a modré košili s knoflíky na límečku dívá na hodinky.

„Promiňte, jdu pozdě!“ zavolám.

„Taylor?“ ujistí se. „Já jsem Ben Quick.“

Správně jsem vsadila na to, že Taylor nezavolá, aby schůzku zrušila.

„Taylor je nemocná, tak mě požádala, abych šla místo ní. Já jsem Jessica. Jessica Farrisová.“

„Aha.“ Ben zamrká. Prohlíží si mne pečlivěji od hlavy k patě.

Vyměnila jsem kotníčkové boty za conversky a přes rameno si hodila černý nylonový batoh. Hádám, že neuškodí vypadat jako studentka.

„Vydržíte chvíli?“ řekne nakonec. „Potřebuji se zeptat, co na to vedoucí studie.“

„Jistě.“ Snažím se o lehce znuděný tón, jaký Taylor používala včera večer.

Nejhorší, co se může stát, je, že mi řekne, že se nemohu zúčastnit, připomínám si. O nic moc nejde, jen popadnu bagel a vezmu Lea na dlouhou procházku.

Ben poodstoupí a vytáhne mobilní telefon. Chci poslouchat jeho stranu hovoru, ale mluví tlumeným hlasem.

Pak dojde ke mně. „Kolik vám je?“

„Dvacet osm,“ odpovím po pravdě.

Pokradmu se podívám ke vchodu, jestli se na poslední chvíli nepřišourá Taylor.

„Momentálně žijete v New Yorku?“ zeptá se Ben.

Přikývnu.

Ben má ještě dvě otázky: „Kde jinde jste žila? Někde mimo Spojené státy?“

Zavrtím hlavou. „Jen v Pensylvánii. Tam jsem vyrostla.“

„Dobře,“ kývne Ben a odloží telefon. „Takže se můžete zúčastnit studie. Nejdřív potřebuji vaše celé jméno a adresu. Můžu vidět nějaký doklad?“

Posunu si batoh na ruku a přehrabuji se v něm, dokud nenajdu peněženku, pak mu podám řidičák.

Vyfotí si ho, pak si ode mne vezme zbývající informace. „Pokud máte účet, mohu vám platbu za schůzku poslat zítra.“

„Mám,“ potvrdím. „Taylor říkala, že je to pět set dolarů, je to tak?“

Přikývne. „Všechno to sepíšu a pak vás vezmu nahoru do učebny.“

Může to být tak snadné?

DRUHÁ KAPITOLA

Sobota 17. listopadu

NEJSTE SUBJEKT, který byl dnes ráno očekáván.

Přesto splňujete demografická kritéria studie a časové okno by jinak přišlo nazmar, proto vás můj asistent Ben dovede do místnosti č. 214. Testovací prostor je velký, obdélný, na východní straně jsou okna. Na podlaze je lesklé linoleum a tři řady lavic a židlí. Vepředu v místnosti je interaktivní tabule s černým displejem. Vysoko na zadní zdi jsou staromódní kulaté hodiny. Mohla by to být kterákoliv třída kterékoliv školy ve městě.

Až na jednu věc – jedinou osobou jste tu vy.

Toto místo bylo vybráno, protože vás zde nemá co rozptylovat, takže se budete moci lépe soustředit na svůj úkol.

Ben vysvětluje, že se pokyny objeví na počítači, který vám byl dán k dispozici. Pak zavře dveře.

V místnosti je ticho.

Na lavici v první řadě čeká notebook. Už je otevřený. Kroky se rozléhají na podlaze, když k němu jdete.

Uvelebíte se na židli, přitáhnete ji k lavici. Kovové nohy židle škrábou linoleum.

Na monitoru je zpráva:

Subjekt 52: Dr. Shields vám děkuje za vaši účast ve výzkumném projektu zabývajícím se morálkou a etikou. Vstupem do této studie souhlasíte s tím, že budete vázána mlčenlivostí. Je výslovně zakázá-

no s kýmkoliv mluvit o studii nebo jejím obsahu. Žádné odpovědi nejsou správné ani chybné. Je nezbytné, abyste byla upřímná a uvedla odpověď, která vás instinktivně napadne jako první. Vysvětlení by mělo být podrobné. Není dovoleno přejít k další otázce, dokud nedokončíte předchozí.

Pět minut před uplynutím vašich dvou hodin budete upozorněna. Až budete připravena začít, stiskněte klávesu *Enter*.

Máte představu, co můžete čekat?

Položíte prst nad klávesu *Enter*, ale namísto abyste ji stiskla, vznáš se vaše ruka nad klávesnicí. Nejste sama, kdo váhá. Některé z 51 subjektů před vámi vykazovaly také různou míru nejistoty.

Možná se bojíte setkání s částmi sebe samé, jejichž existenci si nechcete připustit.

Konečně stisknete klávesu.

Čekáte a sledujete blikající kurzor. Oříškové oči máte doširoka otevřené.

Trhnete sebou, když se na monitoru objeví první otázka.

Možná je to zvláštní pocit, že někdo štourá v důvěrných místech vaší psychiky v tak sterilním prostředí, aniž odhalí, proč jsou ty informace tak cenné. Je přirozené uhýbat před pocitu zranitelnosti, ale pokud má být tento proces úspěšný, musíte se mu podrobit.

Pamatujte si pravidla: buďte otevřená a upřímná, vyvarujte se vyhýbavosti ze studu či bolesti, které otázky vyvolají.

Pokud vás vyvede z míry úvodní otázka, která je relativně umírněná, možná budete jednou z žen, které ze studie vypadnou. Některé subjekty se nevrátí. Tento test není pro každého.

Dál se díváte na otázku.

Možná vám instinkty radí odejít a ani se nepodívat.

Nebyla byste první.

Zdvihnete ale znovu ruce ke klávesnici a začnete psát.

TŘETÍ KAPITOLA

Sobota 17. listopadu

ZATÍMCO SE DÍVÁM NA NOTEBOOK v nepřírozeně tiché třídě, cítím něco jako úzkost. Pokyny tvrdí, že neexistují chybné odpovědi, ale neodhalí snad mé odpovědi na test morálky hodně o mém charakteru?

Místnost je studená a já přemítám, jestli je to schválně, abych zůstala bdělá. Skoro slyším preludy zvuků – šustění papírů, dupání nohou na podlaze, pošťuchování a vtipky studentů.

Dotknu se ukazováčkem klávesy *Enter* a čekám na první otázku.
Dokážete říct lež bez pocitu viny?

Trhnu sebou.

To není to, co jsem čekala, když se Taylor zmínila o studii a mávla nedbale rukou. Hádám, že jsem nečekala, že budou chtít, abych psala o sobě. Z nějakého důvodu jsem předpokládala, že půjde o nějaký výběr z možností nebo zaškrtnutí ano/ne. Čelit otázkám, které se zdají tak osobní, jako by o mně tazatel už příliš mnoho věděl, jako by věděl, že jsem lhala o Taylor. ..., to mne dost deptá.

V duchu sebou zatřesu a zdvihnu prsty ke klávesnici.

Je mnoho typů lži. Můžu psát o lži z opomenutí nebo velké, život měnící lži – kterou znám až moc dobře –, ale rozhodnu se pro něco bezpečnějšího.

Jistě, napíšu. Jsem vizážistka, ale ne jedna z těch, o kterých se píše. Nepracuji s modelkami ani filmovými hvězdami. Připravuji teenagery a jejich matky z Upper East Side na maturitní ples. Děláním i svatby

a bar micva. Takže ano, mohu říct vynervované matce, že by po ní mohli chtít doklady, nebo přesvědčit nejistou šestnáctku, že jsem si jejího pupínku ani nevšimla. Zvlášť když mi pak spíš dají spropitné, jestliže jim polichotím.

Stisknu *Enter*, aniž bych věděla, jestli je to ten typ odpovědi, která se ode mne chce. Ale hádám, že to dělám správně, protože se rychle objeví druhá otázka.

Popište období v životě, kdy jste podváděla.

Páni, to je troufalost.

Ale možná že každý někdy podváděl, i kdyby jen v Monopolech, když byl malý. Chvilí o tom přemýšlím a pak píšu: *Ve čtvrté třídě jsem podváděla při testu. Sally Jenkinsová byla nejlepší ze třídy, a když jsem zdvihla hlavu a kousala růžovou gumu na tužce ve snaze si vzpomenout, jestli se pomněnka píše s m nebo mn, mrkla jsem na její papír.*

Ukázalo se, že je to mn. Napsala jsem to a v duchu děkovala Sally za jedničku.

Stisknu *Enter*.

Legrační, jak se mi vybavují tyhle detaily, i když jsem si na Sally roky nevzpomněla. Maturovaly jsme společně, ale nebyla jsem na pár posledních srazech, takže nemám ponětí, jak dopadla. Pravděpodobně má dvě tři děti, práci na částečný úvazek, dům blízko rodičů. To se stalo většině dívek, s nimiž jsem vyrůstala.

Další otázka se ještě neobjevila. Znovu klepnu na klávesu *Enter*. Nic.

Přemýšlím, jestli není problém v programu. Skoro se chystám vystrčit hlavu ze dveří, abych viděla, jestli je Ben někde poblíž, ale pak se na obrazovce začnou jedno po druhém objevovat písmena.

Jako by je někdo psal v reálném čase.

Subjekte 52, musíte jít hlouběji.

Moje tělo sebou trhne. Neubráním se a rozhlížím se kolem. Cha-trné plastové žaluzie na oknech jsou vytažené, ale venku v tom šedi-

vém, pochmurném dni nikdo není. Trávník i chodník jsou opuštěné. Přes silnici je další budova, ale nedá se říct, jestli v ní někdo je.

Logicky vím, že jsem sama. Jen mám pocit, jako by v mé blízkosti někdo šeptal.

Znovu se podívám na notebook. Je tam další zpráva:

Opravdu to byla vaše první, instinktivní odpověď?

Skoro zalapám po dechu. Jak to doktor Shields ví?

Najednou prudce odstrčím židli a začnu vstávat. Pak pochopím, co mě prozradilo – to určité to moje zaváhání, než jsem začala psát. Doktor Shields zjistil, že jsem zamítla svou první myšlenku a zvolila bezpečnější odpověď. Znovu si přitáhnou židli k počítači a pomalu vydechnu.

Přes stránku běží další pokyn:

Nezůstávejte na povrchu.

Bylo šílené se domnívat, že by doktor Shields mohl vědět, co si myslím, říkám si. Pobyt v téhle místnosti si očividně pohrává s mou myslí. Nebyl by to tak divný pocit, kdyby kolem byli další lidé.

Po krátké pauze se na obrazovce znovu objeví druhá otázka.

Popište období v životě, kdy jste podváděla.

Dobře, pomyslím si. Chcete špinavou pravdu o mém životě? Můžu jít trochu hlouběji.

Je to podvádění, pokud je člověk jen nástrojem? napíšu.

Čekám na odpověď, ale jediný pohyb na obrazovce je blikající kurzor. Pokračuji v psaní.

Někdy si vyjdu s chlapý, které moc dobře neznám. Nebo je možná spíš nechci tak dobře znát.

Nic. Pokračuji.

Moje práce mě naučila pečlivě odhadovat lidi při prvním setkání. Ale v osobním životě, obzvlášť po jednom dvou drincích, můžu schválně snížit pozornost.

Byl tu jeden basista, kterého jsem potkala před pár měsíci. Šla jsem

k němu. Bylo zřejmé, že tam žije žena, ale nezeptala jsem se ho na to. Říkala jsem si, že to bude jen spolubydlící. Je špatné, že jsem si nasadila klapky na oči?

Stisknu *Enter* a přemítám, jak přijme mou zpověď. Moje nejlepší kamarádka Lizzie ví o některých mých úletech na jednu noc, ale nikdy jsem jí neřekla o tom, že jsem tu noc v koupelně viděla lahvičky parfému a růžové holítko. Také neví o jejich frekvenci. Asi nechci, aby mne soudila.

Písmeno po písmenu se na monitoru objevuje jediné slovo:

Lepší.

Na vteřinu jsem ráda, že už se do toho dostávám.

Pak si uvědomím, že si mé zpovědi o sexuálním životě čte úplně cizí člověk. Ben působil profesionálně, s tou zářivě bílou košilí a kostěnými obroučkami brýlí, ale co vlastně vím o tom psychiatrovi a jeho studii?

Možná se tomu jen říká výzkum morálky a etiky. Může jít o cokoliv.

Jak můžu vůbec vědět, že ten chlapík skutečně je profesor newyorské univerzity? Taylor nepůsobí jako ten typ, co si ověřuje detaily. Je to krásná mladá žena a možná proto ji pozvali k účasti.

Než se stihnu rozhodnout, co dělat, objeví se další otázka:

Zrušila byste plány s kamarádkou kvůli lepší nabídce?

Uvolním ramena. Tahle otázka vypadá naprosto nevinně, jako něco, na co by se mne mohla zeptat Lizzie, kdyby se chtěla poradit.

Kdyby měl doktor Shields v plánu něco děsivého, nechystal by tohle všechno v univerzitní učebně. A neptal se mne na můj sexuální život, připomínám si. To já s tím přišla.

Odpovím na otázku: *Jistě, protože moje práce není pravidelná. Některé týdny jsem zahlcená. Někdy dělám sedm nebo osm klientek denně, skáču po celém Manhattanu. Ale pak můžu mít několik dní, kdy zavolá jen pár lidí. Nemůžu si dovolit odmítnout práci.*

Chystám se stisknout *Enter*, když si uvědomím, že doktor Shields nebude spokojený s tím, co jsem napsala. Držím se jeho pokynů a jdu hlouběji.

První práci jsem si našla v patnácti v obchodě se sendviči. Po dvou letech jsem odešla z vysoké, protože jsem to nezvládala. I s finanční pomocí jsem třikrát týdně musela v noci dělat číšnici a vzít si studentskou půjčku. Nesnáším dluhy. Pořád si dělat starost, jestli mi bankomat neukáže, že jsem v minusu, nenápadně si vzít sendvič z práce s sebou...

Teď se mi vede trochu líp. Ale nemám rezervu jako moje nejlepší kamarádka Lizzie. Rodiče jí posílají každý měsíc šek. Mí jsou pěkně švorc a moje sestra je postižená. Takže ano, někdy můžu potřebovat zrušit plány s kamarádkou. Musím se o sebe finančně postarat, protože když na to přijde, můžu se spoléhat jen sama na sebe.

Dívám se na poslední řádek.

Říkám si, jestli to nezní ukňouraně. Doufám, že doktor Shields pochopí, co se snažím říct. Můj život není perfektní, ale čím je? Mohlo by to být i horší.

Nejsem zvyklá se takhle vyjadřovat. Psát o skrytých myšlenkách je jako umýt si make-up a vidět nahý obličej.

Odpovím na pár dalších včetně: *Přečetla byste si někdy manžellovy/příteľovy zprávy?*

Ano, kdybych si myslela, že mě podvádí, píšu. Nikdy jsem ale nebyla vdaná ani s nikým nežila. Měla jsem jen pár více méně vážných vztahů a nikdy jsem neměla důvod pochybovat.

Když odpovím na šest otázek, cítím se jinak. Jsem nabuzená, jako bych měla další hrnek kávy, ale už necítím nervozitu ani úzkost. Jsem naprosto soustředěná. Také jsem úplně ztratila ponětí o čase. Mohla bych v téhle místnosti sedět pětáctýřicet minut, nebo dvakrát tak dlouho.

Zrovna jsem dopsala o něčem, co bych nikdy nedokázala říct

rodičům – jak potají platím některé účty za Beckyiny doktory –, když se na obrazovce znovu začnou vynořovat písmena.

To pro vás musí být těžké.

Čtu si tu zprávu podruhé, pomaleji. Jsem překvapená, jak mne laskavá slova doktora Shieldse utěšují.

Zakloním se na židli a cítím tvrdý kov, jak se mi zarývá do prostoru mezi lopatkami. Pokouším se představit si, jak doktor Shields vypadá. Představuji si ho jako robustního muže s šedými vousy. Je zamyšlený a soucitný. Nejspíš už to všechno slyšel. Nesoudí mne.

Je to těžké, pomyslím si. Rychle několikrát zamrkám.

Přistihnu se, jak píšu: *Děkuji.*

Ještě nikdy o mně nikdo nechtěl tolik vědět. Většina lidí se spokojí s povrchním klábosením, které doktor Shields nemá rád.

Možná jsou moje tajemství, která skrývám, zásadnější, než jsem si myslela, protože když jsem to napsala, ulevilo se mi.

Nakloním se trochu dopředu a pohrávám si s trojicí prstýnků na ukazováčku a čekám na další otázku.

Zdá se, že to trvá o trochu déle než u předchozích.

Pak se objeví.

Ublížila jste někdy vážně někomu, na kom vám záleží?

Skoro zalapám po dechu.

Čtu to dvakrát. Neubráním se pohledu ke dveřím, ačkoliv vím, že přes skleněnou tabuli nahoře nikdo nenakukuje.

Pět set dolarů, pomyslím si. Už to nevypadá jako tak snadno vydělané peníze.

Nechci váhat příliš dlouho. Doktor Shields pozná, že se něčemu vyhýbám.

Bohužel ano, píšu a snažím se získat trochu času. Obtočím si kudrnaté vlasy kolem prstu a píšu dál. Když jsem přijela do New Yorku, byl tu kluk, co se mi líbil, a moje kamarádka do něj byla taky zamilovaná. Pozval mě na rande...

Přestanu. Není problém vyprávět tenhle příběh. To není to, co doktor Shields chce.

Pomalu vymažu písmena.

Myslela jsem to upřímně, když jsem souhlasila s přijetím podmínek na začátku studie. Ale teď uvažuju, že bych si něco vymyslela.

Doktor Shields by mohl poznat, kdybych neříkala pravdu.

A napadá mě... jaké by to bylo, kdybych to udělala?

Někdy mám pocit, že jsem ublížila každému, koho jsem milovala.

Mám takovou chuť ta slova napsat. Představuji si doktora Shieldse, jak soucitně pokyvuje, povzbuzuje mě, abych pokračovala. Možná kdybych mu řekla, co jsem udělala, napsal by zase něco konejšivého.

Sevře se mi hrdlo. Dlaněmi si promnu oči.

Kdybych měla odvalu, začala bych doktoru Shieldsovi vysvětlovat, jak jsem se o Becky starala celé léto, když šli rodiče do práce, že jsem byla docela zodpovědná, i když mi tehdy bylo jen třináct. Becky dokázala být otravná. Vždycky mi vtrhla do pokoje, když u mě byli kamarádi, půjčovala si moje věci a pořád za mnou chodila..., ale milovala jsem ji.

Miluji ji, pomyslím si. Pořád ji miluji.

Ještě jsem nenapsala ani slovo, když na dveře zaklepe Ben, aby mi řekl, že zbývá pět minut.

Zdvihnu ruce a pomalu napíšu: *Ano, a dala bych cokoliv, abych to napravila.*

Než si stihnu slova rozmyslet, klepnu na *Enter*.

Zírám na monitor počítače, ale doktor Shields nic neodepisuje.

Kurzor pulzuje jako srdce, je to fascinující. Začnou mě pálit oči.

Kdyby mi teď doktor Shields něco napsal, kdyby mě požádal, abych pokračovala, že mohu překročit vymezený čas, udělala bych to. Dostala bych to ze sebe všechno, všechno bych mu řekla.

Začínám dýchat mělce.

Cítím se, jako bych stála na okraji útesu a čekala, až mi někdo řekne, že mám skočit.

Pořád zírám na monitor, vím, že mi zbývá jen asi minuta.

Pořád nic, jen blikající kurzor. V hlavě mi ale náhle pulzují slova do rytmu kurzoru: *Řekni. Řekni.*

Když Ben otevře dveře, stěží odtrhnu oči od monitoru, abych na něj kývla.

Otočím se a pomalu sundám bundu z opěradla židle a seberu batoh. Naposledy se podívám na počítač, ale pořád nic.

Ve chvíli, kdy se postavím, pohltní mě vlna vyčerpání. Jsem naprosto zdecimovaná. Ztěžknou mi končetiny a mozek se zamlží. Nechci nic než jít domů a zalézt si s Leem pod příkrývkou.

Ben stojí hned za dveřmi a dívá se do iPadu. Nahoře zahlédnu Taylořino jméno následované třemi ženskými jmény. Všichni mají tajemství. Přemítám, jestli odhalí ta svá.

„Uvidíme se zítra v osm,“ řekne Ben, když začneme scházet po schodech do haly. Mám co dělat, abych s ním udržela krok.

„Dobře,“ řeknu. Sevřu zábradlí a soustředím se na kroky, abych nezakopla. Když sejdem dolů, zastavím se. „Ehm, mám otázku. O jaký druh výzkumu přesně jde?“

Ben vypadá trochu podrážděně. S těmi svými naleštěnými botami a nóbl perem vypadá tak nějak puntičkářsky. „Jde o vyčerpávající studii o morálce a etice v dvacátém prvním století. Hodnotí stovky subjektů a bude součástí velké vědecké práce.“

Pak se podívá za mne, k další ženě čekající v hale. „Jeannine?“

Vyjdu ven, zapnu si koženou bundu. Zastavím, protože si potřebuju vzít věci, pak se otočím a vyrazím ke svému domovu.

Všichni lidé kolem mne se věnují běžným činnostem: žena s jasně zbarvenou podložkou na jógu vejde do studia na rohu. Kolem mne projdou dva chlapíci držící se za ruce. Za dítětem projíždě-

jícím kolem na koloběžce utíká otec a křičí na něj: „Kámo, zpomal!“

Před dvěma hodinami bych si je neprohlížela. Teď je ale návrat do hlučného, chaotického světa dezorientující.

Mírím ke svému bytu. Když dojdou na roh, zastavím na semaforech. Je chladno, sáhnu si do kapsy pro rukavice. Když si je nasazuji, všimnu si, že průhledný lak, který jsem si dala na nehty teprve včera, je oloupaný.

Musela jsem ho škrábat, když jsem přemýšlela, jestli odpovědět na poslední otázku.

Zachvěji se zkrčím si paže na hrudi. Cítím se, jako by na mne něco lezlo. Mám dnes čtyři klientky a netuším, kde vezmu energii na to, abych tahala kufřík po městě a nezávazně klábosila.

Přemýšlím, jestli bude dotazování pokračovat tam, kde jsme skončili, až se zítra vrátím do třídy. Možná mě doktor Shields nechá poslední otázku přeskočit a dá mi novou.

Zatočím za poslední roh a dům, kde bydlím, je na dohled. Odemknu vchodové dveře, pevně je za sebou přitáhnou, až uslyším zaklapnout západku. Táhnou se přes čtvery schody, odemknu dveře bytu a zhroutím se na futon. Leo vyskočí a stočí se vedle mne – někdy se mi zdá, jako by vycítil, kdy potřebuji útěchu. Adoptovala jsem ho před pár lety skoro z rozmaru, když jsem se zastavila v útulku pro zvířata podívat se na kočky. Neštěkal ani nekňučel. Jen seděl ve své kleci a díval se na mne, jako by čekal, až se tam ukážu.

Nastavím si na mobilu budík, aby zazvonil za hodinu, pak položím dlaň na malé teplé tělíčko.

Jak tam tak ležím, začnu uvažovat, jestli to za to stojí. Nebyla jsem připravená na to, jak intenzivní zážitek to bude nebo kolik různých emocí mě zaplaví.

Přetočím se na bok a zavřu těžká víčka. Říkám si, že mi bude líp, až si odpočinu.

Nevím, co se může stát zítra, na co nového se bude doktor Shields ptát. Nikdo mě nenutí tohle dělat, připomínám si. Můžu předstírat, že jsem zaspala. Nebo se jako Taylor prostě neukázat. Nemusím se tam vrátit, pomyslím si těsně před tím, než upadnu do bezvědomí.

Ale vím, že si to jen nalhávám.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Sobota 17. listopadu

LHALA JSTE, COŽ JE PŘI VSTUPU do studie o morálce a etice ironie. Ale je to i dost podnikavé.

Nebyla jste náhradnice za schůzku v osm ráno.

Původní účastnice zavolala v 8.40, aby schůzku zrušila s tím, že zaspala – dlouho poté, co jste byla odvedena do testovací místnosti. Přesto vám bylo umožněno pokračovat, protože jste mezitím prokázala, že jste velmi zajímavý subjekt.

První dojem: jste mladá, váš průkaz potvrdil, že je vám dvacet osm. Kaštanově hnědé vlnité vlasy máte dlouhé a neuspořádané, na sobě máte koženou bundu a džíny. Nemáte snubní prsten, ale tři tenké stříbrné kroužky na ukazováčku.

Bez ohledu na neformální vzhled je ve vašem chování profesionalita. Nepřinesla jste si kelímek s kávou, nezívala a nemnula si oči jako některé z jiných časně ranních subjektů. Seděla jste vzpřímeně, nepokukovala jste mezi otázkami do mobilního telefonu.

To, co jste v úvodním sezení odhalila, i to, co jste neodhalila, má stejnou hodnotu.

Od vaší první odpovědi se začal vynořovat nenápadný motiv, který vás odlišil od dalších jedenapadesáti dosud hodnocených mladých žen.

Nejprve jste popsala, jak byste dokázala lhát, abyste ukonejšila klientku a zajistila si vyšší spropitné.

Pak jste psala o zrušení plánů s kamarádkou, nikoliv kvůli líst-

kům na koncert na poslední chvíli nebo slibné schůzce jako většina ostatních. Namísto toho jste se opět vrátila k vyhlídce na práci.

Peníze jsou pro vás životně důležité. Zdá se, že jsou východiskem vašeho etického kodexu.

Když se kříží peníze s morálkou, mohou výsledky odhalit fascinující pravdy o lidské povaze.

Lidi k ignorování morálního kompasu vedou nejrůznější prvotní důvody: přežití, nenávist, láska, závist,vášeň. A peníze.

Další postřehy: Kladete své milované na první místo, což dokazují informace, které tajíte před rodiči, abyste je chránila. Přesto se popisujete jako nástroj aktu, který by mohl zničit jiný vztah.

Ale nejzajímavější je otázka, na kterou jste neodpověděla, se kterou jste měla takové potíže, až jste si škrábala nehty.

Tento test vás může osvobodit, subjekte 52.

Podvolte se mu.

PÁTÁ KAPITOLA

Sobota 17. listopadu

SPÁNEK ODSUNE MYŠLENKY na doktora Shieldse a jeho podivný test. Šálek silné kávy mi pomůže znovu se soustředit na klientky, a když se po práci vrátím do bytu, skoro se cítím zase sama sebou. Už mne neznepokojuje pomyšlení na další sezení zítra.

Dokonce mám dost energie, abych uklidila, což většinou spočívá v posbírání oblečení, které jsem naskládala přes opěradlo židle, a pověšení zpátky do skříně. Moje garsonka je tak maličká, že v ní není ani jediná stěna, kterou by neblokoval nějaký nábytek. Mohla bych si dovolit větší, kdybych měla spolubydlící, ale před lety jsem se rozhodla bydlet sama. Moje soukromí mi za to stojí.

Trocha pozdně odpoledního světla nakukuje jediným oknem. Sedím na kraji futonu. Natáhnu se pro šekovou knížku a říkám si, že se nebudu placení účtů děsit tolik jako obvykle, když mi tento měsíc přijde pět set dolarů navíc.

Když začnu vypisovat šek pro Antonii Sullivanovou, je to, jako bych zase měla v hlavě doktora Shieldse:

Zatajila jste někdy něco před milovaným člověkem, abyste ho nerozčílila?

Pero ztuhne ve vzduchu.

Antonia je soukromá terapeutka, jedna z nejlepších ve Filadelfii.

Státem placená specialista, která s Becky pracuje v úterý a ve čtvrtek, nedosáhla velkých pokroků. Ale ve dnech, kdy přichází Antonia, dochází k malým zázrakům, jako je pokus zaplést vlasy

nebo napsat větu. Nebo otázka ke knize, kterou jí Antonia četla. Vynořování ztracených vzpomínek.

Antonia si účtuje 125 dolarů za hodinu, ale rodiče si myslí, že přizpůsobila cenu jejich možnostem, a platí jen zlomek z toho. Já doplácím zbytek.

Dnes jsem si připustila pravdu – kdyby rodiče věděli, že většinu účtu platím já, otec by byl zahanbený a matka by si dělala starosti. Mohli by mou pomoc odmítnout.

Je lepší, že nemají na vybranou.

Platím Antonii posledních osmnáct měsíců. Máma mi po její návštěvě pokaždé zavolá, aby mi vylíčila detaily.

Neuvědomovala jsem si, jak je těžké účastnit se téhle šarády, dokud jsem o tom dnes ráno nepsala. Když doktor Shields odepsal, že to musí být těžké, jako by mi dal svolení konečně připustit své skutečné pocity.

Dovypíšu šek a strčím ho do obálky, pak vyskočím a zamířím k ledničce, abych si vzala pivo.

Nechci už dnes rozebírat svá rozhodnutí. Brzy se do toho světa budu muset vrátit.

Sáhnu po telefonu a napíšu Lizzie: *Můžeme se sejít o něco dřív?*

Vejdu do baru *Lounge* a rozhlížím se, ale Lizzie tam ještě není. Nejsem překvapená, jsem tu o deset minut dřív. Uvidím dvě volné barové stoličky a zaberu je.

Barman Sanjay na mne kývne. „Ahoj Jess.“ Chodím sem často, je to tři bloky od mého domu a při happy hour stojí pivo jen tři dolary.

„Sama Adamse?“ zeptá se.

Zavrtím hlavou. „Vodku s brusinkovým džusem, prosím.“ Happy hour skončila skoro před hodinou.

Když dorazí Lizzie, mám už půl vypito. Jak se blíží, svléká si šátek a kabát. Sundám tašku ze stoličky vedle mne.

„Dnes se mi stala ta nejpodivnější věc,“ řekne Lizzie, když sebou plácne na stoličku a rychle, pevně mě obejmě. Vypadá jako děvče z farmy na Středozápadě, růžové tváře a rozčuchané světlé vlasy. A přesně tím byla, než přijela do New Yorku, aby se pokusila proražit v navrhování divadelních kostýmů.

„Tobě? Není možná,“ divím se. Když jsem posledně mluvila s Lizzie, vyprávěla, jak se pokoušela koupit bezdomovci krutí sendvič, a on byl rozmrzlý, že netušila, že je vegan. O pár týdnů dřív někomu požádala, aby jí v obchodě Target pomohl najít uličku s ručníky. Ukázalo se, že to nebyla zaměstnankyně, ale herečka nominovaná na Oscara Michelle Williamsová. „Ale věděla, kde je mají,“ uzavřela Lizzie, když všechno vylíčila.

„Byla jsem ve Washington Square Park... Počkej, piješ vodku s brusinkovým džusem? Sanjayi, taky si dám jednu. Jak se má ten tvůj sexy přítel? Jess, kde jsem skončila? Jo, ten králíček. Seděl tam přímo uprostřed cesty a koukal na mě.“

„Králíček? Jako Thumper?“

Lizzie přikývne. „Je nádherný! Má takové dlouhé uši a malinkatý růžový čumáček. Musel se někomu ztratit. Je úplně krotký.“

„Máš ho teď u sebe doma, vid?“

„Jen proto, že je venku taková zima!“ ohradí se Lizzie. „V pondělí obvolám všechny okolní školy, jestli někde nechtějí zvířátko do třídy.“

Sanjay podá Lizzie drink a ta si usrkne. „A co ty? Něco zajímavého?“

Pro jednou mám den, který tomu jejímu může konkurovat, ale když začnu mluvit, mám před očima slova z monitoru notebooku: *Vstupem do této studie souhlasíte s tím, že budete vázána mlčenlivostí.*

„Jako obvykle,“ sklopím oči a míchám si pití. Pak se přehrabuji v tašce, abych našla pár čtvrtáků, a vyskočím: „Jdu vybrat nějakou muziku. Nějaké přání?“

„Rolling Stones,“ odpoví.

Navolím pro Lizzie *Honky Tonk Women*, nakloním se k jukeboxu a listuji nabídkou.

S Lizzie jsme se potkaly krátce poté, co jsem se sem přistěhovala. Obě jsme pracovaly v zákulisí stejné neBroadwayské show, já jako maskérka a ona mezi kostymérkami. Po dvou večerech produkce zavřela, ale tou dobou už jsme byly kamarádky. Je mi bližší než kdokoliv jiný – jela jsem s ní na prodloužený víkend domů a setkala se s její rodinou a ona chodila ven s mými rodiči a Becky, když před pár lety navštívili New York. Když jíme v našem oblíbeném lahůdkářství, vždycky mi dává ze svého talíře okurku, protože ví, jak je miluju, stejně jako já vím, že když vyjde nová kniha od Karin Slaughterové, nevyjde z bytu, dokud ji nedočte.

Ačkoliv o mně určitě neví všechno, stejně je divné nemoci jí říct, co jsem dnes zažila.

Přijde nějaký chlapík a stoupne si vedle mne, dívá se na názvy songů.

Začne hrát Lizziina písnička.

„Fanyinka Stoneů, co?“

Otočím se, abych se na něj podívala. Určitě studoval MBA, pomyslí si. Vídám tenhle typ denně v metru. Má ten nádech Wall Streetu, jeho svetr ke krku a džíny jsou trochu moc nažehlené. Tmavé vlasy má krátké, strniště vypadá spíš na skutečné odpolední vousy než na nějaké umělecké pojetí porostu. I hodinky jsou výmluvné. Má rolexky, ale ne starožitné, které by ukazovaly na rodinné peníze. Jde o nový model, který si nejspíš sám koupil, možná za svoje první roční prémii.

Moc konvenční na můj vkus.

„Oblíbená kapela mého přítele,“ řeknu.

„Šťastný chlapík.“

Usměju se, abych zmírnila odmítnutí. „Díky.“ Vyberu *Purple Rain* a vrátím se ke své stoličce.

„Máš Flopsyho v koupelně?“ ptá se Sanjay.

„Dala jsem mu tam noviny,“ vysvětluje Lizzie. „Spolubydlící z toho ale není moc nadšená.“

Sanjay na mne mrkne. „Další rundu?“

Lizzie vytáhne telefon a ukáže ho mně a Sanjayovi. „Lidi, chcete vidět fotku?“

„Rozkošný,“ řeknu.

„Jé, zrovna mi přišla zpráva,“ řekne Lizzie a dívá se na telefon. „Pamatuješ na Katrinu? Pozvala pár lidí k sobě na drink. Nechceš jít?“

Katrina je herečka, která pracuje s Lizzie v jedné nové produkci. Už jsem Katrinu nějakou dobu neviděla, spolupracovaly jsme těsně předtím, než jsem odešla od divadla. Kontaktovala mne v létě, chtěla se sejít a popovídat si. Ale nikdy jsem jí neodpověděla.

„Dnes večer?“ zeptám se a oddaluji odpověď.

„Jo,“ potvrdí Lizzie. „Myslím, že tam přijde Anabelle a možná Cathleen.“

Mám ráda Anabelle a Cathleen. Ale pravděpodobně budou pozvání i další lidé od divadla. A jednoho z nich bych raději už nikdy neviděla.

„Gene tam nebude, neboj,“ uklidní mě Lizzie, jako by mi četla myšlenky.

Vidím, že Lizzie se k nim chce přidat. Pořád jsou to její přátelé. A také si buduje kontakty. Newyorské divadlo je propojená komunita a nejlepší způsob, jak sehnat práci, je udržovat kontakty. Ale cítila by se špatně, kdyby šla beze mne.

Jako bych v hlavě zase slyšela hluboký, uklidňující hlas doktora Shieldse: *Dokážete zalhat bez pocitu viny?*

Ano, odpovím mu.

Lizzie řeknu: „O to nejde, jsem vážně unavená. A zítra musím brzy vstávat.“

Pak dám signál Sanjayovi. „Dáme si ještě jeden rychlý drink a pak musím do postele. Ale ty bys měla jít, Lizzie.“

O dvacet minut později vyjdeme s Lizzie ze dveří. Míříme na opačné strany, a tak se na chodníku obejmeme na rozloučenou. Voní jako pomerančové květy – vzpomenu si, že jsem jí tu vůni pomáhala vybrat.

Sleduji, jak zabočí za roh a míří na večírek.

Lizzie říkala, že Gene French tam nebude, ale není to jen on, komu se vyhýbám. Netoužím se znovu setkat s nikým z té fáze svého života, ačkoliv mne pohltila na prvních sedm let po mém přestěhování do New Yorku.

Divadlo mne do toho města přitáhlo. Ten sen mne popadl brzy, když jsem byla ještě malá a máma mě vzala na místní představení *Čaroděje ze země Oz*. Herci pak přišli do baru a já si uvědomila, že to všechno – Plecháč, Zbabělý lev, Zlá čarodějnice – byli jen obyčejní lidé. Proměnil je pudr, pihy nakreslené tužkou na obočí a make-up se zeleným nádechem.

Když jsem odešla z vysoké a přestěhovala se do New Yorku, začala jsem v Bloomingdale's u pultíku Bobbi Brown a chodila jsem na konkurzy na maskérku každé hry, kterou jsem objevila na Backstage.com. Tehdy jsem se naučila, že profici nosí kontury, make-upy a umělé řasy v kufřících podobných černým harmonikám, ne v tašce. Nejdřív jsem sporadicky pracovala na malých představeních, kde mi občas platili volňásky, ale po pár letech byla práce snadnější, klientela větší a já mohla odejít z obchodního domu. Začala jsem získávat doporučení, a dokonce jsem podepsala smlouvu s agen-

tem, i když takovým, co zastupoval i kouzelníka vystupujícího na veletrzích.

Tohle období mého života byla čirá radost – silná pospolitost s herci a dalšími lidmi od divadla, triumf, když publikum vstalo a tleskalo našemu výtvoru..., ale teď jako vizážistka na volné noze vydělávám mnohem víc. A dávno jsem si uvědomila, že ne všechny sny se splní.

Stejně se neubráním myšlenkám na ty časy a přemítám, jestli je Gene pořád stejný.

Když nás představili, vzal mé ruce do dlaní. Mluvil hlubokým, silným hlasem, jak se slušelo na někoho, kdo pracoval u divadla. Už byl na své cestě k úspěchu, i když mu teprve táhlo na čtyřicet. Dosáhl ho dokonce rychleji, než jsem čekala.

První, co mi kdy řekl, bylo: *Máte nádherný úsměv*. Snažila jsem se nečervenat.

Vzpomínky vždycky přicházejí v tomto pořadí: Přináším mu šálek kávy a budím ho z krátkého zdřímnutí v sedadle potmělého hlediště. On mi ukazuje časopis *Playbill* rovnou z tiskárny a moje jméno v poděkování. Jsme spolu sami v jeho kanceláři, dívá se mi do očí a pomalu si rozepíná kalhoty.

A poslední věc, kterou mi kdy řekl, zatímco jsem se snažila zadržet slzy: *Dojeď dobře domů, ano?* Pak zastavil taxi a dal řidiči dvacku. Myslí na mě někdy? Pochybuji.

Stačí, říkám si. Musím jít dál.

Ale když půjdu domů, vím, že nebudu moct spát. Budu si zase přehrávat scény z naší poslední společné noci a co jsem mohla udělat jinak, nebo myslet na studii doktora Shieldse.

Ohlédnu se k baru. Pak otevřu dveře a vejdu. Vidím tmavovlasého bankéře, jak hraje s kamarády šipky.

Jdu rovnou k němu. Je jen o pár centimetrů vyšší než já v botách s nízkým podpatkem. „Ahoj,“ řeknu.